

CSUTKAMANÓ ÉS A VARÁZSSÍP

Szerző: Oros-Zalaba Zsuzsa

Rajz: Csapó Judit

A Kék hegyen túl, az álmok földjén, a képzelet fái közt megannyi titok lapul.
Ha lehunyod a szemed, előtted is feltárul e különös birodalom.
Olyan mások itt a fák, a kavicsok, az állatok – megfoghatatlanok! Álomszerűek. Kékek.
A Kék hegyen túl mindent másképp látsz. Elmerülsz az álmok végtelenjében, s rájössz – itt, csakis itt, vannak még csodák.
Ide nem vezet gyalogút, villamos, folyó vagy alagút, egyetlen módon juthatsz csak el e titokzatos birodalomba – az álomkapun keresztül, az pedig ott lakik a szemedben, de nem mindig nyitható és csukható. Csak akkor működik, ha a pilládat lehunyod és elalszol.
És álmodsz.... álmodsz..... rólam, a Kék Csutkamanóról.

Látod, itt lakom én, a Kék hegyen túl.... AZ ÁLMOK FÖLDJÉN.

Van két barátom is, a tündérikrek, ők TÜNDÉRBIRODALOMBAN éldegélnek, de a legtöbbször együtt kalandozunk.

A földön élő embereket is szeretem. Egyszer két kisgyermek rólam álmodott egyszerre, és találkoztam is velük az álmok mezején. Csodálatos volt megismerni őket, megszeretni őket, játszani velük és aztán sokáig együtt repültünk a mesék, álmok és valóság felhői közt. Sok-sok csodát éltünk át együtt, általunk megismert a Föld lakóit, szépségeit.

Így aztán, a tündérikrekkel és a gyermekekkel soha véget nem érő kalandok várnak rám.

Izgalmasak, veszélyesek, titokzatosak.... színesek.

Minden kalandomat megosztom majd veletek – ez lesz a mi kis meseföldünk.

Itt mindig megtaláltok engem, s ha velem szeretnétek ti is kalandozni, álmodjatok csak rólam, és máris kezdődhet az izgalmas utazás.

Mi ez? – motyogok magamban és egy egérrágt papírt találok az ablakpárkányon. Kitérom a parányi ablakomat, mivel tudjátok, én magam is csak akkora vagyok, mint egy bolha... s mit látok a furcsa megsárgult papíron?

Egy hatalmas kukacnak a fejét. A szája kitéve és mellette egy macskakaparásnak tűnő krikzkraksz..... SOS!

Mi történt? Kinek lehet szüksége a segítségemre? Ki üzenhetett nekem ilyen titokzatos módon? Csutkamanó a nyakában hordta – amióta világ a világ – a varázssípját s ha

tanácstalan volt, ha segítségre volt szüksége, egyszerűen belefúj és olyankor mindig csoda történt. A legnagyobb veszélyből is pillanatok alatt megmenekült. A varázssíp csak akkor működött, ha jót akart cselekedni a kis manó. A jóság, a szeretet, a barátság működtette ezt a kis sípot, s bizony a gazdája is erről a sok jó tettéről volt híres.

Csutkamanó belefúj a varázssípba s megjelent előtte egy hatalmas szürke postagalamb. Elmesélte a kis manónak, hogy ő hozta az üzenetet messzi földről, Tündérbirodalomból, mivel a tündérikrek nem tudnak kijönni a várból, ugyanis hatalmas kukacok őrzik a vár lakóit. A tündérek kirepülhetnének a cserebogár paripáikon, de attól félnek, hogy a kukacok bemerészkednek a várba és felfalnak mindent, amit ott találnak. S tudod, Csutka, amíg a tündérikreknek szárnyaik nem nőnek, amíg felnőttekké nem válnak, addig csak a hűséges cserebogár paripájuk hátán röpködhetnek, de vén csataló úgy berreg, akár egy helikopter, ha észreveszik őket a kukacok..... végzetes baj történhet.

Csutkamanó a fejét vakarta és hirtelen mormolni kezdett:

A barátság számomra a legnagyobb kincs.
Barátok nélkül még vidámság sincs.
Mit tegyünk? Mit tehetünk? Jaj, jaj, nagy a baj.
Bárcsak lennék hatalmas, bátor – hajj!!!

Menjünk csak, győzzünk és lássunk csodát,
Higgyük hogy tőlünk csak jobb a világ!!!
Tündérikrek, ne féljetek, már jövök,
Az ellenséggel egyezséget kötök!!!

Felült hát a galamb hátára és a legközelebbi kiserdőbe röppentek. Ott telirakta a zsákját bogyókkal, levelekkel, kék gyümölcsökkel és már száguldottak is tovább, át a szivárványhíd fölött – ami összekötötte manóföldet a tündérek birodalmával.

A vár elé repültek és szétszórták a zsák tartalmát a kukacok között. Azok meg falták a sok kék bogyót, gyümölcsöt és levelet. S képzeljétek! Ahogy befalták a sok manóföldön termett finomságot, abban a pillanatban összezsugorodtak, akkorák lettek csak, mint a porszem... Hát persze....! Hiszen manóföldön minden olyan parányi, ott csak a csodák hatalmasak! Ez történt most is. A kék gyümölcsök és bogyók varázserőt tartalmaznak, aki befalja őket, akkora lesz csak, mint a manóföld lakói – parányiak.

A tündérikrek kacagtak a csoda láttán és Csutkamanó nyakába ugrottak, a sok kukacot becsalták egy apró ládikóba, ami tele volt kék bogyókkal. A ládikót felcsapták a cserebogár hátára és elszállították a LAKATLAN SZIGETRE – a Háborgó tenger közepére. Ott aztán falatozhattak a kukacok kedvükre, tele volt a sziget fával, bokorral és fűvel.

Barátaink meg fáradtan hazatértek és együtt énekeltek a finom vacsora mellett:

Akkor vagy jó, ha jót is teszel,
Hajnalban kertedben harmat leszel,
Éjszaka csillagként ragyogsz te már,
Tündér és gyermek csak terád vár!

A szemedben különös fény ragyog,
A szíved egy drágakő, lám, dobog!
Ha átölelsz, nincs több szomorúság,
Narfénnyel teli, szép kis világ.